

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 103/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Antonom Staněkom, advokátom a konateľom advokátskej kancelárie STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s. r. o., Vlčkova 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 44/2014 a jeho uznesením zo 7. augusta 2014, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 55/2013 a jeho rozsudkom z 2. októbra 2013 a postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 120/2008 a jeho uznesením z 27. februára 2013 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „obvinený“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 44/2014 a jeho uznesením zo 7. augusta 2014, postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 55/2013 a jeho rozsudkom z 2. októbra 2013 a postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 120/2008 a jeho rozsudkom z 27. februára 2013.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *«Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu... zo dňa 27. februára 2013... (ďalej len „Rozhodnutie Okresného súdu“), uznaný vinným zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb...*

Rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 2. októbra 2013... (ďalej len „Rozhodnutie Krajského súdu“) bolo Rozhodnutie Okresného súdu zrušené v celom rozsahu, avšak Sťažovateľ bol opätovne uznaný vinným zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb...

Dňa 22. mája 2014 podal Sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie proti Rozhodnutiu Krajského súdu, a to z dôvodov uvedených v ust. § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku...

Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím Uznesením zo dňa 7. augusta 2014... odmietol dovolanie Sťažovateľa z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody na dovolanie (ust. §382 písm. c) Trestného poriadku).»

3. Sťažovateľ v podstatnom namieta (napáda) „*nepreskúmateľnosť Rozhodnutia Krajského ako aj Okresného súdu, nakoľko, vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, bolo podľa názoru Sťažovateľa povinnosťou oboch súdov presvedčivo a vyčerpávajúco odôvodniť svoje rozhodnutie, a to vo vzťahu dvoch skupín svedkov... nebolo možné presvedčivo ustáliť, že k skutku došlo tak ako je popísané vo výrokovvej časti Rozhodnutia Okresného a Krajského súdu*“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„I. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Okresného súdu... zo dňa 27. februára 2013, sp. zn. 2T 120/2008 porušené bolo.

II. Základné právo... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 2. októbra 2013, sp. zn. 2To/55/2013 porušené bolo.

III. Základné právo... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 7. augusta 2014, sp. zn. 6Tdo 44/2014 porušené bolo.

IV. Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 2. októbra 2013... a Uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 7. augusta 2014, sp. zn. 6Tdo 44/2014 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

V. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 EUR ...“

5. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil okrem iných písomností aj rozsudok okresného súdu z 27. februára 2013, jeho odvolanie k nemu, rozsudok krajského súdu z 2. októbra 2013, jeho dovolanie proti tomuto rozsudku a uznesenie najvyššieho súdu zo 7. augusta 2014.

6. Sťažovateľ svoje tvrdenia podporil podrobnou argumentáciou, ktorú však pre jej zásadnú zhodnosť s argumentáciou uplatnenou (produkovanou) v rámci odvolacieho a aj dovolacieho konania nebude ústavný súd na tomto mieste uvádzať, lebo táto je súčasťou obsahu odôvodnení rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré podrobil ústavný súd ústavnoprávnemu prieskumu (pozri bod 22).

II.

7. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

11. Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie práv (pozri body 1 a 4) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 120/2008 z 27. februára 2013 a konaním mu predchádzajúcim.

12. Z obsahu sťažnosti (a k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľ proti predmetnému rozsudku okresného súdu podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 To 55/2013 z 2. októbra 2013. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa predmetným rozhodnutím okresného súdu.

13. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Z uvedeného dôvodu sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd poznamenáva, že predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu

podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

14. Proti rozsudku krajského súdu z 2. októbra 2013 podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 44/2014 zo 7. augusta 2014 odmietol.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu

15. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu zo 7. augusta 2014 a rozsudkom krajského súdu z 2. októbra 2013. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie označených práv predmetnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho (dovolacieho) súdu, v sťažnosti vychádzal viac-menej z dôvodov, ktoré uviedol aj v podanom odvolaní, resp. dovolaní (pozri bod 6).

16. Ústavný súd v úvode poznamenáva, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie

všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde alebo domáhať sa cestou súdu o rozhodnutie o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

20. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

21. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v trestnoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých trestnoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred trestnoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania.

V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 368 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Trestný poriadok“). Najvyšší súd vychádzajúc z týchto ustanovení Trestného poriadku preskúmal dovolanie sťažovateľa a konštatoval, že *„nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.)“* (v konkrétnostiach pozri odôvodnenie bodu 22).

22. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 16 až 21) preskúmal predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 44/2014 zo 7. augusta 2014 a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 To 55/2013 z 2. októbra 2013. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup týchto súdov nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po uvedení priebehu a výsledku konania na okresnom súde a krajskom súde v podstatnom oboznámil dovoláciu argumentáciu sťažovateľa a vyjadrenie Okresnej prokuratúry Komárno k nemu. Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto: *„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.*

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. d Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o výhradu obvineného, spočívajúcu konkrétne vtom, že konajúce súdy v danom prípade neakceptovali žiadne dôkazy svedčiace v jeho prospech, nesprávne vyhodnotili výpovede svedkov, a že tieto závery nezodpovedajú predstavám obvineného, tak tu treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho konania vylúčené, nakoľko správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať žiadny dovolací dôvod.

Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné, a že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Navyše uvedené námietky nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d Tr. por. najvyšší súd uvádza, že právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, zabezpečuje rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátora na druhej strane. Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Zákon pre uplatnenie dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé porušenie práva na obhajobu).

Opätovne sa pritom v tejto súvislosti javí ako žiaduce poukázať na to, že to, aké dôkazy súdy vykonali, ako ich následne vyhodnotili a aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili je otázka skutkových zistení, ktorú dovolací súd v predmetnom konaní už nemá oprávnenie preskúmať a to aj vo vzťahu k tomu, akú výšku škody súdy ustálili, a či ustálili tú okolnosť, či k nehode došlo a v akom rozsahu bolo vozidlo poškodené.

V tomto smere považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Zo spisového materiálu je pritom zrejmé, že právo na obhajobu bolo v plnom rozsahu zachované, obhajca aj obvinený svoje práva v zákonom rozsahu aj patrične využili.

Skutočnosť, že advokát uprednostní svoje súkromné záujmy pred účasťou na úkone, na ktorý bol riadne upovedomený, je vecou stratégie obhajoby, ale aj postoja obhajcu k veci. Justičné orgány nemôžu svoju činnosť vykonávať podľa svojvôle obhajcov s cieľom mariť a predlžovať konanie. Úkonov, na ktorých sa nemôžu, nechcú, zúčastniť sa môžu zúčastniť substitúti, popr. koncipienti. Účasť na uvedenom úkone bolo právom obhajoby, ktoré nevyužil. Napokon ako je zrejmé z dôvodov rozsudku krajského súdu (č. l. 7), bola vina obvineného postavená najmä na výpovediach svedkov [REDAKOVANÉ] a poškodeného, ktorí boli riadne vypočutí za prítomnosti advokáta, ktorý sa mohol aktívne zúčastniť pri ich výsluchu. Ostatní namietaní svedkovia popisovali len situáciu po napadnutí poškodeného.

Závery dovolacieho súdu možno použiť aj pri argumentácii o neexistencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., ktorý mal spočívať nezákonnom vykonaní týchto výsluchov.

Dovolací súd nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní týchto, dokazovanie na hlavnom pojednávaní bolo vykonané v súlade s ustanovením Trestného poriadku, z procesného hľadiska neboli porušené ustanovenia Trestného poriadku pri vykonávaní dôkazov, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Dovolací súd napokon ani nevidí zásadný rozpor vo výpovediach sv. [REDAKOVANÉ], ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že videl... ako bol poškodený udretý obvineným päťou do tvár, bol to mierený úder, smerujúci do oblasti líca a bol pomerne slabý... a naproti tomu v prípravnom konaní uviedol, že... pravou rukou zovretou v päť miernym pohybom uderil do oblasti tváre do ľavého líca poškodeného, ktorý následkom toho úderu začal kričať...

V danom prípade ani nebolo potrebné drobnú nezrovnalosť v totožnom vyjadrení odstraňovať.

Nakoľko súdy ustálili, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, zodpovedala tomu i právna kvalifikácia, bez ohľadu na presvedčenie obvineného, že nebolo jednoznačne preukázané, že sa výtržnosti nedopustil. Riešenie svojich sporov a vzájomnú nevraživosť obvinený riešil násilím na verejnosti a navyše na pôde súdneho orgánu, čo je nutné považovať za vrchol arogancie a neslušnosti.

Obvineného námietky voči nesprávne zistenému skutkovému stavu a následne zlého právneho posúdenia konania obvineného nenapĺňuje dovolací dôvod tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Na základe vyššie uvedených skutočností - a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.“

23. Pri posudzovaní namietaných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej

judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 19/02).

24. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu (vo svetle právnych úvah vyplývajúcich z napadnutého rozhodnutia okresného súdu, pozn.) konštatuje, že tak najvyšší súd ako súd dovolací, ako aj krajský súd ako súd odvolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatne pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávnych a procesnoprávnych zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené obhajobné tvrdenia a ním udané pochybenia, ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy

opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery. Inými slovami, všeobecné súdy (predovšetkým okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní o vine sťažovateľa z trestnej činnosti kladenej mu za vinu, pozn.) transparentne a čitateľne predostreli svoje úvahy, ktoré zdôvodnili logickým a vykonanými dôkazmi podporeným spôsobom, pričom citlivo a operujúc s presvedčivými argumentmi dospeli k záveru o sťažovateľovej trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok majúc na pamäti aj jeho vlastné zhodnotenie skutkovej situácie, resp. spáchaného činu.

25. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

26. Na podporu svojich záverov ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto

vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

27. Ústavný súd teda uzatvára, že právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmito napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015